

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 212/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa

zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, Floriánska 16, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/95/2023 zo 14. marca 2024 a proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/15/2024 z 11. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva nebyť vystavený neľudskému alebo ponižujúcemu trestu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, práva nebyť podrobovaný neľudskému alebo ponižujúcemu trestaniu podľa čl. 3 dohovoru, porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2T/95/2023 zo 14. marca 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1To/15/2024 z 11. júna 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a priznať mu finančné zadost'učinenie 50 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom uznaný vinným zo zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, za čo mu bol za použitia § 38 ods. 2 a 3 Trestného

zákona, § 36 písm. j) a l) Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 8 mesiacov.

3. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku v časti výroku o treste odvolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že mu bol uložený neprimeraný, ba až drakonický trest. V jeho veci boli dané podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Iné súdy v obdobných veciach ukladali iba podmienené tresty v trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky. V danej súvislosti poukázal aj na trestné sadzby za obdobný trestný čin v iných krajinách Európskej únie, ktoré majú byť podstatne menej prísne, čo vo výsledku spôsobuje jeho diskrimináciu.

5. Sťažovateľ tvrdí, že uloženie neprimerane prísneho trestu nenapĺňa žiaden dovolací dôvod, a preto je jeho ústavná sťažnosť prípustná už proti napadnutému uzneseniu ako rozhodnutiu odvolaciemu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením v súvislosti s uložením podľa jeho názoru neľudského a diskriminačného trestu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

8. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023).

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, pričom túto možnosť sťažovateľ aj využil a posúdenie všetkých jeho relevantných námietok tak bolo v právomoci krajského súdu.

10. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo ako takú potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že ústavná sťažnosť ako celok nespĺňa ústavným zákonom predpísané náležitosti a už len z tohto dôvodu by mohla byť pri predbežnom prerokovaní odmietnutá.

12. Všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu (III. ÚS 349/2015). Zákon o ústavnom súde v ustanoveniach upravujúcich osobitné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 123 ods. 1) stanovuje, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen uvedením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, akým konkrétnym postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016).

13. Sťažovateľ, ktorý je kvalifikovane právne zastúpený, namieta porušenie viacerých svojich práv napadnutým uznesením. Ústavnoprávne relevantné dôvody tohto porušenia nad rámec nespokojnosti s výsledkom konania však v jeho ústavnej sťažnosti úplne absentujú.

14. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že jemu uložený trest je neľudský či ponižujúci, ústavnému súdu nepredložil jediný relevantný argument na podporu svojho tvrdenia, že nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 8 mesiacov by bol hoci len neobvyklý, nie to ešte neľudský či ponižujúci.

15. Pokiaľ ide o jeho námietku diskriminácie v porovnaní s inými odsúdenými, resp. s hypotetickými odsúdenými v iných krajinách Európskej únie, sťažovateľ neoznačil ani len zakázaný diskriminačný dôvod (čl. 12 ods. 2 ústavy), na ktorom by svoju námietku diskriminácie chcel založiť. Odhliadnuc od skutočnosti, že čl. 12 ods. 2 ústavy má všeobecný, deklaratívny charakter, a nie charakter základného ľudského práva a slobody a jeho použitia sa možno dovoľávať len v spojitosti s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd uvedených v ústave (I. ÚS 17/99).

16. A napokon, ak by išlo o porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku toho, že konajúce súdy nerozhodli v jeho prípade o mimoriadnom znížení trestu, ústavný súd konštatuje, že mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Trestného zákona nepredstavuje tzv. nárokovateľné právo obžalovaného či odsúdeného, ktorého by bolo pri splnení podmienok možné domáhať sa pred všeobecným súdom a ktorému by z uvedeného dôvodu bola poskytnutá ochrana prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Odhliadnuc od uvedeného, žiada sa doplniť, že krajský súd sa podrobným spôsobom venoval námietke sťažovateľa o nesplnení podmienok podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, pričom poukázal na osobitný charakter prejednávanej trestnej činnosti spočívajúci v tom, že sťažovateľ sa dopustil konania proti piatim osobám, z ktorých ani jedna v čase spáchania skutku nedovršila osemnásť rok veku, resp. jedna bola vo veku trinásť a ďalšia vo veku štrnásť rokov. Predmetom činnosti sťažovateľa tak boli osoby už vzhľadom na ich vek odkázané na pomoc iných osôb, pre ktoré akákoľvek činnosť podobného charakteru vo všeobecnosti predstavuje veľké nebezpečenstvo ohrozenia zdravia, života a slobody.

18. Predmetné závery sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nijakým relevantným spôsobom nespochybnil, len poukázal vo všeobecnosti na ním vnímanú prísnosť až drakonickosť trestu, resp. na ním subjektívne vnímanú neprimeranosť uloženého trestu.

19. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom a podporne aj z podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu